

Daniels bok - nummer nittienén

Å avdekke den profetiske elven: En reise gjennom sammenhengene mellom bevegelsene i Daniels syner

Jeff Pippenger
2024-02-24

Kunnskapen som ble åpnet i den første engels bevegelse, er framstilt ved synet ved elven Ulai i Daniels bok. Dette synet representerer Daniels sjuende, åttende og niende kapittel, og kunnskapen som ble åpnet i den tredje engels bevegelse, er framstilt ved synet ved elven Hiddekel, som representerer Daniels tiende, ellefte og tolvte kapittel. Forbindelsene mellom de to bevegelsene er mange. De to bevegelsene er knyttet sammen ved de hundre og tjueseks årene fra opprøret i 1863 til endetiden i 1989.

Begge endetidene, i hver bevegelse, er kjennetegnet ved «de sju tider» i 3. Mosebok 26. Hedenskapen og deretter pavedømmet hadde trampet ned helligdommen og hæren inntil endetiden i 1798. Fra opprøret i 1863 og frem til 1989 hadde en åndelig nedtramping funnet sted, slik den er framstilt ved de fire vederstyggelighetene i Esekiel kapittel åtte.

De førtiseks årene fra slutten av den første vredesdommen til slutten av den siste vredesdommen i 1844, hvor Kristus hadde oppreist et åndelig tempel som Han plutselig kom inn i den 22. oktober 1844, er en parallell til endetiden i 1989 og frem til den snart kommende søndagsloven, da Kristus atter oppreiser et åndelig tempel, som Han plutselig vil komme til i timen for det store jordskjelvet i Åpenbaringen 11.

Da den tredje engel kom i 1844, viste paktens Engel seg plutselig for å rense Levis sønner, men innen 1863 forkastet disse utro levittene det budskap fra Moses som ble overbrakt ved Elia, og vendte seg til å vandre omkring i ørkenen. I denne prøvelsesprosessen skulle «byggerne» til sist forkaste «hjørnesteinen» for de «sju tider», og deretter gå over fra Filadelfias bevegelse til Laodikeas menighet. I de siste dager, når paktens Engel plutselig kommer til sitt tempel, ved den snart kommende søndagsloven, vil Han bruke de trofaste levittene til å kalle sin andre hjord. De trofaste i de siste dager vil ha gått over fra Laodikeas «menighet» til Filadelfias «bevegelse».

Den første engels bevegelse offentliggjorde sitt formaliserte budskap to hundre og tjue år etter at King James-bibelen ble utgitt, og den tredje engels bevegelse offentliggjorde sitt formaliserte budskap to hundre og tjue år etter at Uavhengighetserklæringen ble utgitt. Det formaliserte budskapet til begge bevegelsene ble gitt kraft gjennom oppfyllelsen av en profeti om islam, som ble markert ved en engels nedstigning. Engelens ankomst identifiserte begynnelsen på «debatten» i Habakkuk kapittel to, og ledet til offentliggjørelsen av Habakkuks tavler.

Det kraftfylte budskapet som var framstilt ved Habakkuks tavler, førte til en skuffelse, som innledet en ventetid, som førte til budskapet om Midnattsskriket, som ble avsluttet med oppfyllelsen av budskapet om Midnattsskriket. De parallellene som finnes mellom de to bevegelsene, er avgjørende bevis for dem som velger å se, på at alle elementene i millerittisk

historie er forbundet med og blir gjentatt i de hundre og førtifire tusens historie. Tidsperioden for det sene regn er typifisert i millerittbevegelsen, og den blir oppfylt i Future for America-bevegelsen. Gang på gang underretter Inspirasjonen dem som er villige til å høre, om at bare de som gjenkjenner det sene regn, vil motta det.

Perioden, bevegelsen og budskapet om sildigregnet er alle framstilt i millerittenes historie, og ordet «gjenkjenne» uttrykker det å se noe som man har sett før. Den eneste måten å se perioden, bevegelsen og budskapet om sildigregnet på, er å gjenkjenne at det er blitt illustrert i millerittenes historie. Det er også blitt illustrert i de andre hellige reformbevegelsene. Millerittbevegelsen var en begynnelsesbevegelse som representerer en avsluttende bevegelse, og har derfor mange flere direkte henvisninger enn de tidligere reformbevegelsene. Den bærer også Alfes og Omegas signatur, han som alltid illustrerer enden på en ting med begynnelsen på en ting.

I millerittbevegelsen ble grunnvollene lagt, og den sentrale søylen var Daniel kapittel åtte, vers tretten og fjorten. Jeg er klar over at søster White identifiserer vers fjorten som den sentrale søylen og grunnvollen, men virkeligheten er at vers fjorten er et svar på spørsmålet i vers tretten. Et svar er tomt uten forståelse av spørsmålet som fremkaller svaret. Vers tretten identifiserer synet om nedtrampingen, som fullbyrdes av to ødeleggende makter, og vers fjorten er synet om Kristus som gjenoppretter helligdommen og hæren som ble tråkket ned. To syner er direkte forbundet ved sammenhengen, ved grammatikken og ved Palmoni, den underfulle tallfester.

William Miller ble brukt til å identifisere de grunnleggende sannhetene, som er Daniel kapittel åtte, vers tretten og fjorten. Den første juvelen han oppdaget, var de «sju tider», som representerer nedtrampingen i vers tretten, og den rammen han bygde hele sin profetiske struktur på, var motivet om de «to ødeleggende makter», fremstilt i vers tretten. Miller identifiserte med rette at «det daglige» avskyeligheten i vers tretten var hedenskapet, og overtredelsen ved den ødeleggende makt var pavedømmet. I denne forstand var selve «grunnvollen» i Millers rammeverk, og «grunnvollen» for grunnvollen og den sentrale søylen, forståelsen av at «det daglige» i kapittel åtte representerte hedenskapet. Grunnlaget for kunnskapsøkningen fra millerittisk historie var at «det daglige» i Daniel kapittel åtte var hedenskapet, og inspirasjonen var nøye med å fastslå at «de som forkynnte domstidens rop hadde det rette syn på det daglige».

Grunnlaget for lyset som er framstilt som «kunnskapens tilvekst» i endens tid i 1989, er også «det daglige». Det er ganske enkelt en annen guddommelig parallell. For å kunne gjenkjenne den tilveksten av kunnskap som er framstilt i de seks siste versene i Daniel elleve, kreves en anvendelse av Ellen Whites skrifter. I sine skrifter identifiserer hun at historien i vers trettien i Daniel elleve vil bli gjentatt i de avsluttende versene i Daniel elleve. Uten den inspirerte ledetråden ville forståelsen av den parallelle historien mellom vers trettien og versene førti og førtien være en langt vanskeligere oppgave.

«Det daglige» i Daniels bok representerer hedenskapet og er grunnvollen for millerittene, og det er grunnvollen for budskapet til de hundre og førtifire tusens bevegelse. Det er også sannheten som med hensikt ble gjort om til villfarelse ved en «løgn» som ble innført i tredje generasjon av laodikeisk adventisme, og som ble forbildet ved den tredje vederstyggeligheten, «kvinner som gråt

over Tammus», i Esekiel kapittel åtte, og ved kompromisset som er framstilt ved den tredje menigheten, Pergamon.

Den guddommelige ledelse som styrer rollen til «det daglige» som et stridsspørsmål i senregnets tid, er fullstendig forbløffende og ligger utenfor muligheten for menneskelig konstruksjon. Den fjerde generasjonen av laodikeisk adventisme fremstilles som bøylene seg ned for solen, og representerer således en aksept av dyrets merke. Søster White identifiserer at å motta dette merket er å komme til samme sinn som dyret, og at de som blir forvirret med hensyn til betydningen av antikrist, til sist vil ende opp på syndens manns side. Alt dette er framstilt ved de gamle mennene i Jerusalem i Esekiel kapittel åtte.

I tredje og fjerde slektsledd dømmer Gud dem som hater Ham, og denne dom blir fullbyrdet mens den andre klassen mottar seglet på Guds godkjennelse. Nettopp det skriftstedet som ga William Miller det lys han trengte for å erkjenne at det var det hedenske Roma som i Daniels bok var framstilt som «det daglige», er den mest direkte identifikasjonen av syndens menneske, som de gamle menn bøyer seg for i Esekiel kapittel åtte. Kapitlet identifiserer paven som den andre ødeleggende makt, samtidig som det også identifiserer hedenskapet til den første ødeleggende makt. Og sannheten som er emnet for avsnittet, er rollen til det hedenske Roma, som i 2 Tessalonikerbrev er den makten som holder pavedømmet tilbake fra å bestige tronen før 538.

«Det daglige», som var Millers grunnsannhet, og som gjorde ham i stand til å utarbeide en profetisk ramme bygget på to ødeleggende makter som nedtrår helligdommen og hæren, er den sannheten Paulus identifiserer som den sannhet som blir forkastet, og som fører sterk villfarelse over dem som ikke elsker nettopp den sannheten i de siste dager. I samsvar med de parallelle historiene gjorde den selvsamme sannheten, som er grunnsannheten, det mulig for Future for America å utarbeide en profetisk ramme om den endelige trefoldige union i de siste dager.

Ikke bare det, men denne grunnleggende sannheten, som er den grunnleggende sannheten for begge parallelle historier, blir gjort til den «løgn» som blir den grunnleggende villfarelsen og Paulus' kraftige villfarelse, som danner rammeverket for den falske senregn-budskapet om «fred og trygghet», forkynt av de menn som aldri mer vil løfte sin røst og vise Guds folk deres overtredelser. «Det daglige» representerer grunnlaget for både bevegelsen til den første og den tredje engel, og da opprørerne i Laodikea vendte betydningen av det på hodet ved å identifisere det sataniske symbolet som et symbol på Kristus, ble det falske symbolet grunnlaget for det forfalskede budskapet i det falske senregn.

Stans opp og undres; rop ut og skrik: de er drukne, men ikke av vin; de vakler, men ikke av sterk drikk. For Herren har utøst over dere en ånd av dyp søvn og lukket deres øyne; profetene og deres høvdinger, seerne, har han dekket til. Og synet av det hele er blitt for dere som ordene i en bok som er forseglet, som en gir til en lærd og sier: Les dette, ber jeg deg; og han sier: Jeg kan ikke, for den er forseglet. Og boken blir gitt til en som ikke er lærd, og det blir sagt: Les dette, ber jeg deg; og han sier: Jeg er ikke lærd. Derfor sa Herren: Fordi dette folk holder seg nær til meg med sin munn og ærer meg med sine lepper, men holder sitt hjerte langt borte fra meg, og deres frykt for meg er innlært etter menneskebud, derfor, se, vil jeg atter gjøre et underfullt verk blant dette folk, ja, et underfullt verk og et under; for visdommen hos deres vise

menn skal gå til grunne, og forstanden hos deres forstandige menn skal skjules. Ve dem som søker dypt å skjule sitt råd fra Herren, og hvis gjerninger er i mørket, og som sier: Hvem ser oss? og hvem kjenner oss? Sannelig, deres omvendning av tingene opp ned skal regnes som pottemakerleiren. Skal vel verket si om ham som gjorde det: Han gjorde meg ikke? Eller skal det formede si om ham som formet det: Han hadde ingen forstand? Jesaja 29:9–16.

Alle profetene talte om de siste dager, og å lyve åpenlyst for å vende betydningen av «det daglige» på hodet, etterligner nøye definisjonen av den utilgivelige synd. Å erklære et menneske for evig fortapt ligger utenfor menneskers evne eller moralske myndighet overfor andre mennesker, men det er ikke det som her blir identifisert.

De i Jesaja som vender tingene opp ned, noe som ganske enkelt er et annet uttrykk for det Jesaja andre steder betegner som å kalle mørke lys eller lys mørke, blir identifisert som de gamle menn som hersker over Jerusalem idet deres endelige dom blir fremstilt.

Ve dem som kaller det onde godt, og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke, som gjør bittert til søtt og søtt til bittert! Ve dem som er vise i egne øyne og kloke i eget syn! Ve dem som er mektige til å drikke vin, og sterke menn til å blande sterk drikk, som frikjenner den ugudelige for bestikkelse og tar fra den rettferdige hans rettferdighet! Derfor, som ilden fortærer halmen og flammen oppsluker agnene, slik skal deres rot bli som råte, og deres blomst fare opp som støv; for de har forkastet Herren, hærskares Guds lov, og foraktet Israels Helliges ord. Derfor er Herrens vrede opptent mot hans folk, og han har rakt ut sin hånd mot dem og slått dem; og haugene skalv, og deres lik lå sønderrevet midt i gatene. For alt dette er hans vrede ikke vendt bort, men hans hånd er ennå utrakt. Og han skal løfte opp et banner for folkene langt borte og skal pipe på dem fra jordens ende; og se, de skal komme med hast, i full fart. Jesaja 5:20–26.

Guds banner (de hundre og førtifire tusen) løftes opp som banneret ved den snart kommende søndagsloven, hvilket er når «Herrens vrede opptennes mot hans folk», og han rekker «sin hånd ut mot dem», og «slår dem», og «deres lik skal bli sønderrevet midt i gatene». Midt i gatene er Jerusalems gater når de ødeleggende englene i Esekiel kapittel ni blir befalt å gå fram «og slå: la ikke deres øye spare, og ha ingen medynk: Drep fullstendig gamle og unge, både jomfruer og små barn og kvinner; men kom ikke nær noen mann som har merket; og begynn ved min helligdom. Da begynte de med de gamle menn som var foran huset.» Esekiels «gamle menn», som Søster White sier er dem som skulle være folkets voktere, er Jesajas «Efraims drankere» som «vender opp ned på alle ting» i kapitlene tjueåtte og tjueni.

I kapittel fem er de slike som er «veldige til å drikke vin, og menn med kraft til å blande sterk drikk; som frikjenner den ugudelige for bestikkelse». Ved utgivelsen av boken Questions on Doctrine drakk de gamle menn av den frafalne protestantismens beger og fremstilte det falske evangeliet om rettferdiggjørelse, som hevder at mennesker ikke kan helliggjøres, at Kristus er vår Stedfortreder, men ikke vårt Eksempel. Ved å gjøre dette frikjente boken den ugudelige, for den belønning å bli godtatt blant den frafalne protestantismens falne kirker. Avsnittet identifiserer deres endelige dom, og grunnen til denne dommen er at de «foraktet Israels Helliges ord». Dette gjorde de ved å forkaste forståelsen av «det daglige», slik den ble fremlagt av dem som forkynte

domstimens rop, og ved å drikke av den frafalne protestantismens beger.

I avsnittet vender de det søte til det bitre, og det bitre til det søte. Budskapet som er i engelens hånd når Han stiger ned, er søtt, men budskapets konklusjon er bitter. De hevder at det sanne senregnsbudskapet som begynner når engelen stiger ned, er bittert, og ved avslutningen identifiserer de et søtt falskt budskap om fred og sikkerhet, for de kan ikke la være å vende tingene opp ned.

Avsnittet der denne synden fremstilles, er ved slutten av deres felles prøvetid. Derfor er det passende å se at deres handlinger, idet de identifiserer hedenskapets sataniske verk som Kristi verk, utgjør en profetisk parallell til den utilgivelige synd, som består i å identifisere Den Hellige Ånds verk som Satans verk. Å plassere «løgnen» inn i adventismens tredje generasjon gav den grunnleggende logikken for deres falske budskap om sildigregnet, og fører til sist en kraftig villfarelse over dem. Selve avsnittet der Miller kom til å forstå den rette betydningen av «det stadige», er det sted hvor de fremstilles som omstyrtet.

La ingen bedra dykk på noko vis! For den dagen kjem ikkje utan at fråfallet fyrst kjem, og syndemennesket vert openberra, fortapingssonen, han som står imot og opphøgjer seg over alt som vert kalla Gud eller heilagt dyrka, så han set seg i Guds tempel og gjev seg ut for sjølv å vera Gud. Minnest de ikkje at eg tala dykk dette då eg endå var hjå dykk? Og no veit de kva det er som held att, så han kan verta openberra i si tid. For lovløysa si løyndom er alt verksam; berre må den som no held att, fyrst verta teken bort. Og då skal den lovause verta openberra, han som Herren Jesus skal tyna med anda frå sin munn og gjera til inkjes ved glansen av sitt kome. Når den lovause kjem, er det etter Satans verksemd med all kraft og teikn og lygne under, og med all urettferds forføring hjå dei som går fortapt, fordi dei ikkje tok imot kjærleiken til sanninga, så dei kunne verta frelste. Difor sender Gud dei ei kraftig villfaring, så dei trur lygna, så alle dei skal verta dømde som ikkje trudde sanninga, men hadde si lyst i urettferda. 2 Tessalonikarbrev 2:3–12.

Profetene taler mer om de siste dager enn om noen annen foregående hellig historie, og dette gjelder også dette avsnittet. Grunnvollen for Millers kunnskapsøkning er også grunnvollen for den kunnskapsøkning som inntraff i 1989, for den rette forståelsen av den profetiske historien knyttet til «det daglige» beskriver historien i vers førti og førtien i Daniel elleve. Hva dette betyr, er at dersom en profetistudent ikke forstår hedenskapets rolle og dets profetiske forhold til det pavelige Roma, vil studenten være ute av stand til å erkjenne at arbeidet med først å holde pavemaktens fremvekst tilbake, og deretter arbeidet med å sette pavemakten på jordens trone, ble utført av hedenskapet, og at dette arbeidet er et forbilde på rollen til jorddyret i Åpenbaringen tretten, som først holder pavemakten tilbake, men så forandrer seg og setter den på jordens trone. Rollen til jorddyret i Åpenbaringen tretten fremstilles som Amerikas fremtid.

Vi vil fortsette vår gjennomgang av avforseglingen av lyset fra elven Hiddekel i vår neste artikkel.

«Han som ser under overflaten, som gransker alle menneskers hjerter, sier om dem som har hatt stort lys: 'De er ikke plaget og forferdet over sin moralske og åndelige tilstand.' Ja, de har valgt sine egne veier, og deres sjel finner behag i deres vederstyggeligheter. Også jeg vil velge

deres villfarelser og la det de frykter, komme over dem; fordi ingen svarte da jeg kalte; de hørte ikke da jeg talte, men gjorde det som var ondt i mine øyne og valgte det som jeg ikke hadde behag i.' 'Gud skal sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,' fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst,' 'men hadde sin glede i urettferdigheten.' Jesaja 66:3, 4; 2 Tessaloniker 2:11, 10, 12.

Den himmelske Læreren spurte: «Hvilken sterkere villfarelse kan bedra sinnet enn forestillingen om at du bygger på den rette grunnvoll og at Gud godtar dine gjerninger, når du i virkeligheten utfører mange ting etter verdslig kløkt og synder mot Jehova? Å, det er et stort bedrag, en fengslende villfarelse, som tar sinnene i besittelse når mennesker som en gang har kjent sannheten, forveksler guds fryktens skinn med dens ånd og kraft; når de mener at de er rike og har overflod og ikke trenger noe, mens de i virkeligheten trenger alt.»

«Gud har ikke forandret seg overfor sine trofaste tjenere som holder sine klær uplettede. Men mange roper: 'Fred og trygghet', mens en plutselig ødeleggelse kommer over dem. Med mindre det finner sted en grundig omvendelse, med mindre mennesker ydmyker sine hjerter ved bekjennelse og tar imot sannheten slik den er i Jesus, vil de aldri komme inn i himmelen. Når renselsen finner sted i våre rekker, skal vi ikke lenger hvile i trygg selvtilfredshet og rose oss av å være rike og ha overflod av gods, uten behov for noe.»

«Hvem kan i sannhet si: 'Vårt gull er prøvd i ilden; våre klær er ubesmittet av verden'? Jeg så vår Lærer peke på den såkalte rettferdighets klær. Da Han rev dem av, blottla Han urenheten under. Så sa Han til meg: 'Kan du ikke se hvordan de skinnhellig har dekket over sin urenhet og sin råttighet i karakteren? «Hvorledes er den trofaste stad blitt til en skjøge!» Min Fars hus er gjort til et handelshus, et sted hvorfra det guddommelige nærvær og herligheten er veket bort! Derfor er det svakhet, og styrke mangler.'» Testimonies, bind 8, 249, 250.